

tede Fradrag, om hvis Størrelse, 2,500 Kr., jeg for straks at sige det ogsaa er enig, saa burde de have gennemført det for hele Landets Vedkommende uden nogen som helst Undtagelse. Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), som indbragte dette Forslag, sagde for Resten ogsaa, at dette Fradrag skulde gælde alle Ejendomme i Landet. Men dette er ikke Tilfældet, for Ejendomme i Købstæderne ere ikke medtagne — men jeg skulde alligevel tro, at dette ikke til syvende og sidst vil blive et virkeligt Uenighedspunkt mellem de ærede Forslagsstillere og Ministeriet. Det vilde være ganske urimeligt, naar man gaar til dette, at man saa ikke tager Retfærdighed og Billighed i Betragtning og lader Regelen gælde for alle Ejendomme i Landet. Det blev altfor urimeligt, at Ejendomme i Byerne, som for Eksempel ere 2,500 Kr. værd eller vurderes til Ejendomsskyld til 2,500 Kr., og hvis Beboere ikke tilhørte Arbejderklassen, og hvad derunder hører, men vare Middelstandsfolk, ikke fik Afgiftsfrihed for 2,500 Kr., medens en Familie paa Landet, der beboede ganske lignende Huse, faar det. Det gælder ogsaa Middelstandsfolk og højere oppe, og det vilde i og for sig være urimeligt, om et Hus til 100,000 Kr. ikke fik dette lille Fradrag paa 2,500 Kr., naar en Herregaard til 100,000 Kr. faar det. Altsaa paa dette Punkt er der en vis Uenighed mellem Ministeriet og Forslagsstillerne eller mellem Forslagsstillerne og Ministeriet — det er vel høfligst at nævne Forslagsstillerne først —, men den kan maaske høves. Jeg maa altsaa stille den Fordring, at Bestemmelsen udstrækkes til at gælde alle Ejendomme. Det undrer mig i saa Henseende noget at finde det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) iblandt Forslagsstillerne. Jeg kan ikke nægte, at det undrer mig, at han har været med til at stille et Forslag, som i Virkeligheden er en Ubillighed imod Byerne. Man kunde maaske sige, at da Ejendomsskyldloven blev given, og da overhovedet Skattelovene bleve givne, var Meningen nok den at vælte Skattebyrden fra Landet over paa Byerne. Men det skal jeg ikke rippe op i, da det nu en Gang er sket, og det er vist ikke Meningen at blive ved ad den Vej. Her bliver det endda saa meget mere urimeligt, som man, hvis man virkelig gik til ikke at give Fradrag for Byejeendomme, samtidig forhøjede deres Skattebyrde. Man maa jo til Forhøjelse, nemlig, som ogsaa Forslagsstillerne have foreslaaet, fra 1,1 til 1,2,

og man forhøjede altsaa Byrden, samtidig med at man ikke undte dem samme Afgiftsfrihed, som Landejendomme faa. Derfor er jeg ikke i Tvivl om, at der paa dette Punkt maa kunne bringes Enighed til Veje mellem Forslagsstillerne og Ministeriet.

Jeg er altsaa gaaet ud fra, at alle Ejendomme skulle være fri for Ejendomsskyld paa de første 2,500 Kr. Der er kun een Art Ejendomme, jeg kunde tænke mig at undtage, og hvis der kunde blive Enighed imellem os, kunde det vel ogsaa indføres i dette Lovforslag. Det er de ubebyggede Ejendomme. Der er nok en Urimeghed i, at Byggeparcellen — det er nærmest den, jeg tænker paa — faar den samme Afgiftsfrihed som den bebyggede Ejendom. Det maatte forstaas saaledes, at Bygningen ikke behøvede at være en Beboelsesbygning, men at ogsaa en Driftsbygning, og dette forstaaet i allervideste Forstand, gjorde Ejendommen afgiftsfri for de første 2,500 Kr. Altsaa, hvis der var en Jordlod, der f. Eks. brugtes til Havebrug, vilde det være rimeligt, hvis der blev lagt et nødvendigt Havehus eller lignende paa Lodden, at dette da kom med under Afgiftsfriheden. Men ellers kunde jeg tænke mig, hvis man kunde komme til Enighed paa dette Punkt, at man skulde gaa til den Bestemmelse, at de ubebyggede Ejendomme, de for Beboelsesbygninger og Driftsbygninger ganske blotte og bare Ejendomme, ikke fik denne Afgiftsfrihed for de første 2,500 Kr.

Endnu skal jeg kun, inden jeg gaar over til det rent fiskale, sige nogle Ord om det sidste Stykke i II, der begynder saaledes: „Saafremt samme Ejer eller Bruger driver — eller lader drive eller forvalte — flere Ejendomme under eet...“ Jeg tror, jeg er enig med de ærede Forslagsstillere i Tanken, men selve Ordene kan jeg daarligt acceptere. Det forekommer mig f. Eks., at Ordet forvalte giver en alt for snæver Begrænsning. Det kan neppe være Meningen. Hvis man har et Gods, under hvilket der er forskellige Ejendomme, saa kan det maaske siges, at de administreres under eet, men dette vil dog neppe være en Hindring for, at der kunde ydes Fradrag for hver selvstændig Ejendom, hvad der altid har været Ejendomsskyldlovens Mening. Hvis man tænker paa Byejeendomme, staar Forholdet langt grørlere. Hvis en Mand lader administrere forskellige Byejeendomme, maa der naturligvis kunne gives Fradrag for de enkelte Byejeendomme uden Hensyn til, hvorledes